

יהושע פרץ מספר על מאורעות אשדוד

מנקודת מבטו:

„האנשים מחומאים ויילכו עד המוות!“

„הכינו פה הרבה נשק ובנוזין!“

„קראו לי אידי אמין, עתה: מוחמד עלי!“

„בתוך-תוכי אני בן-אדם עדין-נפש!“

אבל היה לך בכליזאת מישי... פט...

תראה, הכניסו לי תיק פלילי כדי שאני לא אוכל להיבחר אף פעם בחיים שלי לתפקיד ציבורי חשוב. החוק אומר שמי שיש לו תיק פלילי, לא יכול להיות חבר-כנסת, חבר-עירייה, חבר ועדה-מרכזת...

ואתה רוצה להיות חבר-כנסת? פת?

אני לא יודע. אם כל הפועלים יטילו עלי תפקיד נוסף, לא סתם יבקשו ממני ידרשו ממני כולם ואף אחד לא יתנגד, אני אקבל כל תפקיד שיטילו עלי. אבל רק אם ישאירו לי גם את התפקיד שלי בנמל. את זה אני לא אעזוב לא בשביל חבר-כנסת ולא בשביל בטית. תראה, אם אנחנו רוצים, אנחנו יכולים להכניס חבר-כנסת. אנחנו הכנסנו את ה"כ ז'אק אמיר מדימונה, אנחנו יכולים להכניס את מי שאנחנו רוצים.

אז למה הודית באשמה?

באו אלי קציני-מישטרה בכירים, לא רק מאשדוד, מלמעלה, הרבה יותר למעלה. אני לא רוצה להגיד שמות, אבל יום אחד אני אגיד הכל. הם אמרו לי: „פרץ, למה לך מתח באשדוד, מתח בנמל, מתח בנשמה? החברה של קצא"א קיבלו 1000 לירות? אתה תקבל 50 או 100 או 200

בתחילת השיחה עם יהושע פרץ נדמה כי הוא אינו בונה מישפטים כראוי, קופץ בצורה שיטחית מרעיון לרעיון, שוכח את תחילת דבריו בטופס. אך לאחר מיספר דקות מתחילים להבין, כי „יש שיטה בשיג" ענו הזה. הוא מצליח, בדרכו המיוחדת, לומר את כל מה שהוא רוצה בשיטת ההרצאה המיוחדת לו, בהרמות-קול ובהדגשים במקומות שבהם הוא מעוניין, תוך שהוא עוקף ומתעלם מנקודות „חלשות", או כאלה שעליהן אין הוא מעוניין לדבר.

פרץ גם יודע היטב מה רוצה המראיון לשמוע, וכאשר הדבר משרת את העניין שלו, הוא „נותן" את זה בסיגנון הצהרתי, אסירי מחוספט כלשהו.

אבל מה אם בכליזאת תציטרך שכתב? מה אם בית-המישיש פט המחוזי לא יקבל את העירעור שדך?

יש גם בית-מישפט עליון.

ואם גם הוא לא יקבל?

אני לא אשב בשום מיקרה! ואם אני אשב, יישבו איתי עוד הרבה מאד אנשים. אם אני אעשה חסיד-לילה איזה פשע, אני אשב בלי בעיות. אבל סגירת שער הנמל, וזה עניין של סיכור-עבודה, אני לא אשב.

למה פגרת את הנמל?

רוצים להפוך את אשדוד

לביירות מייספר שתיים!

לירות וזהו. או זה עבירה שאין בה קלון והכל יהיה בסדר."

ראה, יכולתי להביא לא 36 עדים כפי שהביאה המישטרה, יכולתי להביא 200 עדים, פועלי-נמל, המישפט היה לוקח חמש שנים. אבל הם החליטו שאני אייכמן. מי אמר שאתה אייכמן?

אני אומר, את המישפט שלי עשו כמו שעשו את המישפט של אייכמן. כל יום מישפט בלי הפסקה. סגרו את בית-המישיש פט בכלל, לא היו מישפטים אחרים. למי עוד עשו מישפט בצורה כזו במדינת יש-ראל? לאייכמן ולפרץ יהושע.

אבל השופט החליט...

השופט הוזה לא החליט שאני אכנס לבית-סוהר. כל המישפט הוא היה בסדר איתי. כשאני הייתי מדבר, הוא לא הפסיק אותי אף פעם. כשהתובע היה מדבר בלי רשות, הוא היה צועק עלי. לפי הפסק-הדין שלו אני קדוש מעונה. הוא אמר שאני אביר, שפרץ יהושע התנהג למופת ולא סגר את הנמל במישפט. כל הפסק-דין שלו זה תישבחות לפרץ. רק שתי השורות האחרונות ואמרות פיתאום שפרץ ייכנס לחודשיים. זה תוספת שאמרו לשופט להכי ניש, הוא לא הכניס אותה בעצמו. זה לא היה של השופט. הם החליטו בואו נישבור

היתה התמרמרות בנמל. פרץ יהושע הוא הכותל המערבי של כל פועלי-הנמל, את זה כולם יודעים. באו לבכות אצלי. הכניסו לשם את מישמר-הגבול, שהתייחסו אלינו כמו לכלבים ולא כמו לפועלים שמרוויחים ביועה רבה את הלאם שלנו. לאן שהיינו הולכים, הלכו אחרינו שוטרים עם עוז, מרחיחים עלינו. התרענו על זה פעם, ועוד פעם, ועוד פעם, והבטיחו שהכל יהיה בסדר. שום דבר לא השתנה.

ועדה-העובדים נתן לפרץ יהושע ייפוי-כוח להזהיר את הנהלת הנמל, ואם זה לא יעזור לסגור את הנמל, או לעשות כל דבר שהוא. פרץ יהושע, יחשוב שצריך לעשות. אמרו לי: „תמצא לנכון לסגור, תסגור" סגרת.

ואני רוצה להגיד שעכשיו זה ממש תענוג בנמל. פיתאום מישמר-הגבול אומרים בוקר טוב, צהריים טוב, ערב טוב, אולי תשתו קפה, מה שלום האשה והילדים. קודם היינו אומרים להם בוקר טוב, היו עונים לנו אינעל אבוקי. אנחנו לא רצינו לריב עם מישמר-הגבול, אחרי הכל הם חברה טובים. אבל ההוראות שלהם היו להתייחס אלינו כמו אל כלבים, וככה הם התייחסו. אחרי שסגרנו את הנמל הם קיבלו הוראות אחי-רות, ועכשיו אידיליה ממש. אנחנו אפילו מוכנים שהם יאמצו אותנו.

רדיו ממכונית, אלה הם שום דבר. אני מדבר על אלה שגונבים את העם כולו. אותם שיכניסו לבית-סוהר. אני מדבר על אלה ששוכחים את הגניבות שלהם, או שמתעלמים מהן. שיכניסו אותם! אני מדבר על אלה שעשו את הנמל, שביגללם הלכו לנו אלפי פרחים, בחורים צעירים שאף פעם לא נוכל לקבל חזרה, אותם שיכניסו לבית-סוהר! לא את פרץ יהושע.

אם הצדק היה נעשה לכל אלה, הייתי מוכן לקבל את העונש, וגם החברים שלי היו מוכנים לקבל את זה. יכול להיות שעשיתי טעות, ויכול להיות שלא עשיתי טעות שסגרתי את הנמל, אבל למשל, בענין יין של קצא"א הם עשו נזק פייעשר ממני, פיאלף ממני. לפי ההודעה של השופטים, הם גנבו סירות, ברחו לים, שוטרים, לירות, כדורים. נתנו להם 1000 לירות קנס. רוצים להתחיל? שיתחילו קודם איתם, ולא איתי.

כדל, אני לא אשם שהנמל היה סגור חמש שעות. הוא יכול היה להיפתח חזרה אחרי חצי שעה. אבל היתה לנו פגישה עם משל, שנקבעה עוד הרבה לפני כל העניין, והייתי צריך לנסוע אליו. אני כיבדתי את משל, ולכן זה לקח חמש שעות. אז מה רוצים ממני? שילכו אל משל בטענות.

ל ירתו של יהושע פרץ נמצאת בקר מה השלישית של בית-מגורים גדול. קירות הדירה עטויים טפטים בגון התכלת, כעין הים. מיזנון צבוע פוליטורה שחורה מבריקה ופסייזה, ספה בגוני-זהב, שולחן מודרני, ובמיונון מוצגות לראווה כוסות, המון כוסות.

פרץ מזמין את אורחיו בגאווה רבה לישבת על הספה. הוא עצמו התיישב על הריצפה, ובאווירה זו העניק את הראיון הבלעדי להעולם הזה.

פרץ מרוע אתה אומר בכל מישפט שני „אני פרץ יהושע" אף פעם לא חשבתי על כך. אני לא שם לזה לב. זה בטח הסיגנון של פועלי-נמל.

למה שא תקר הבית-הספרי

הר, כפי שנגזר עריך? שאני אכנס לבית-סוהר? אף פעם לא! שייכנסו קודם אנשים שמעלו וגנבו וגוה" נים לנו דוגמה. אלה שמטיפים לנו מוסר, אלה הגנבים הכי-גדולים, כמו בן-ציון את קומפני. אבל אסור להכניס לבית-הסוהר פועל שנלחם לזכויות העובדים. אם רוצים לתת דוגמה, שיתנו אותה על גב הגנבים, ולא על גב הפועלים. מי כמונו יודע שגובר העניין של הפשע בארץ. אנני לא מדבר על אלה שגונבים טיים או